

Warmbloedig concert klarinetkwintet

KLASSIEKE MUZIEK

Ad Libitum Kwartet m.m.v. Lars Wouters v.d. Oudenweyer (klarinet) met werken van Beethoven, Webern en Brahms.
Deventer Schouwburg,
8 november.

Pas na een zeer grondige studie – Haydn en Mozart evenaren of zelfs overtreffen in dit genre was geen sinecure – waagde Beethoven zich aan het kwartet met de opus 18-reeks. Na de 'Rasumowsky'-kwartetten doorbraak hij met zijn opus 95 het vervaardigen van een serie. Hij bestemde het voor een kleine groep kenners en stelde dat het nooit opgevoerd mocht worden, aanvoelend dat het zijn tijd vooruit was.

Zes jaar later pas verscheen het toch in druk. Dit 'Quartetto serioso' uit zijn middenperiode vereist van de uitvoerenden een scala aan uitdrukkingmogelijkheden.

Het is deels toernig, hartstochtelijk, zangerig melodieus, heftig en vol angstige spanning.

Het Roemeense Ad Libitum Kwartet wist de op elkaar botsende tegenstellingen niet op het scherp van de snede uit te buiten. Het tweede deel sleepte zich voort en kleine onzuiverheden lagen op de loer.

VERDICHTING

Na het Scherzo, dat niet schertsend maar spannend en serieus is, wordt normaal pas in het verloop van de finale de druk van de ketel gehaald. Die druk hebben we echter vrijwel niet gevoeld, wel een iele toon van de primarius gehoord.

De keuze voor het Kwartet van Webern (uit 1905) is niet zo vreemd. Was Beethoven in zijn kwartet op.95 al bezig met verdichting van het materiaal, Webern ging als avant-gardist nog veel verder. In het eendelige kwartet op. posth. uit 1905 is dat al merkbaar: het hikt weliswaar tegen de laatromantische stijl aan, maar kenmerkt zich grotendeels door spaarzaamheid. De kwetsbare ijle klanken, die regelmatig opduiken, kwamen er redelijk ongeschonden uit, zodat met

Webern het herstel werd ingeluid.

Brahms vond het tijd op 57-jarige leeftijd tijd met componeren op te houden. Een ontmoeting met de jonge klarinettist Mühlfeld bracht hem echter op andere gedachten.

Samen tastten ze de mogelijkheden en grenzen van het instrument af en spoedig ontstond een trio (op.114) maar ook het kwintet op.115. Het is een grotendeels idyllisch werk, mild en melancholiek.

Het Ad Libitum Kwartet zorgde nu voor een aanstekelijke, warmbloedige, geïnspireerde uitvoering. Het haalde wat er aan contrasten inzit zeker naar boven. Aan het begin van het - bijzonder fraai uitgevoerde - tweede deel viel de prachtige versmelting van klarinet en viool op.

De gedegen Lars Wouters van den Oudenweyer wekte zo wie zo de indruk al jaren lang met dit kwartet samengespeeld te hebben. En zo werd het toch nog een geslaagde avond.

Henk Slik

Stentor/Deventer Dagblad 9 nov. 2004